

Poutník jménem život - Zagorová, Hana

Šel poutník dlouhou plání
a padal únavou.
Měl jenom jediné přání,
doručit nám zprávu svou.

Ten poutník neměl zdání,
kde čeká adresát,
věděl, že poselství chrání,
které musí jiným dát.

Ve tváři prach a špínu,
nepoznáš barvu džínů,
po kapsách spousty střípků
i trní spících šípků.

Přišel k nám, oči blízké,
ve dlaních vítr s pískem.
Přišel k nám dlouhou plání
a chce nám dát, co chrání.

Ta zpráva říká, že život je krásný,
však nesmí se zbytečně vzdávat.
Jen ten, kdo poznal pláč ví,
kde je smích.

Život je větší, než největší z básní,
když můžeš a dokážeš dávat,
kdo šťastný umí být,
umí dát dvakrát.

Ten poutník dlouhých plání
je pořád na cestách,
lidé snad nemají zdání,
kolik štěstí změní v prach.

Hledíme ke svým přáním
a láskám s únavou.
Ještě, že poutník jde plání,
doručí zprávu svou.

Přišel k nám, oči blízké,
ve dlaních vítr s pískem,
přišel k nám dlouhou plání,
přináší zákon, co chrání.

Ten zákon říká, že život je vzácný,
vždyť nikdo už nedá ti další,
a ten, kdo prospal den,
má o den míň.

Život je větší, než největší z básní,
je čistý a špiní se falší.
Je světem činů tvých
a tvé lásky stín.

Život je světlem, co pro city září,
je moudrý, i sílu má v pěstích,
je strom, co v bouři ční,
v žáru dá stín.

